

อินทะไรดักฉัน

ความเหงาคืออะไร ใช้อารมณ์เคืองคว้างที่ต้องอยู่คนเดียวเป็นระยะเวลา นานเกินไปมั้ย

ตอนได้รู้จักกับมันแรกๆ แม่จจะรู้สึกทรมานอยู่นิดหน่อย แต่นานไปเราก็คจะชินกับความเหงาจนเหมือนกลายเป็นเพื่อนกันที่สุดในที่สุด

ดูอย่างผมสิ อยู่ได้ด้วยตัวเองเสมอ ชีวิตประจำวันเน้นพึ่งพาตัวเองเป็นหลัก ทำงานก็ต้องพึ่งตัวเอง เทียวคนเดียวก็ได้ ดูหนึ่งคนเดียวก็ไม่มีคนสงสัยดัง รบกววน เลือกรื้อของก็ไม่ต้องมีคนคอยขัดเรื่องรสนิยมของเรา แถมฟังเพลงคนเดียวก็อินได้อีกต่างหาก

ได้...ไม่เห็นต้องแคร์เลย

เพราะผมยังไม่เคยเห็นว่าจะมีใครเป็นโรคเหงาจนตายเลยสักคน

"มึง ว่างปะ"

[โหรมาท่าเหยื่อไรเนี่ย นี่ตีสอง]

"เหงา"

[อ่านหนังสือไป เดียวก็หายเหงาละ]

"อ่านหมดตุ้แล้ว ไม่ช่วยอะไรเลย"

[ฟังเพลงลึวะ]

"กูฟังจนหูจะเป็นน้ำหนวกแล้วเนี่ย"

[ข่มตาหลับไป มันช่วยได้]

"นอนไม่หลับ กลัวผีแอนนาเบลล์ ภูเพ็งไปดูมา"
[นั่นไง มิ่งไม่เหงาละ มีแอนนาเบลล์อยู่เป็นเพื่อนก็ดี แค่นี้ะ กู่วงง!]

เวลาเหงาก็ไม่ต้องง้อใคร สตรองได้ด้วยตัวเอง

"เซี่ยโอ พรุ่งนี้ว่างมั๊ย ไปแตกเบียร์ซิลๆ กัน"

[ไม่ว่าง มีโอที]

"ตอนประมาณสามทุ่มเนี่ยนะ"

[เออดี ช่วงนี้ที่ออฟฟิศยุ่งชิบหายเลยว่ะ]

"จั้นไปตอนกลางวันที่ได้ มิ่งพักเที่ยงแล้ววะมาจิบเบียร์กับกูเถอะ"

[พักแค่ชั่วโมงเดียวจะให้กูไปนั่งจิบเบียร์ มิ่งเป็นเหยื่ออะไรเนี่ย]

"กูเหงา"

[เออหวัดดีเหงา ยินดีที่ได้รู้จัก]

"ไม่..."

[กูขอตัวไปทำงานก่อนนะ บาย...]

ตุ๊ตๆ ให้อเพื่อนเหย!

เหงานะเว้ยไม่ใช่มะเร็ง ทำไม่ต้องแคร์

"อ้อ วันนี้อ้อว่างมั๊ย"

[มีอะไรหรือ]

"ว่าจะชวนไปปั่นจักรยานที่สวนรถไฟนะ"

[อ้อขอโทษด้วยนะ พอดีนัดกับผัวไว้ว่าจะไปกินข้าวด้วยกันอะจ๋า]

อยู่ได้โดยไม่ต้องง้อใคร

"สวัสดีครับ มาดูหนังคนเดียวหรือ"

"ใช่ค่ะ"

"มาคนเดียวเหมือนกันเลย เลือกที่นั่งตรงไหนไว้ครับ เผื่อจะไปนั่งด้วย"

"เอ่อ..."

"คือผมไม่ได้จีบนะ แคะอยากมีเพื่อนคุย"
 "พอดีมีเพื่อนเยอะแล้วค่ะ ขอโทษด้วยนะคะ"
 เพราะคนไม่จำเป็นก็ต้องเดินจากไป...

และในวันที่ยอมรับกับความเหงาได้

"ฮัลโหล ว่าไง"

[ทำอะไรอยู่วะ ช่วงนี้ไม่เห็นโทรมาหาเลย]

"โทษทีวะ ช่วงนี้ยุ่งๆ"

[แล้วนี่มีงอยู่ไหนเนี่ย เสียงดังจิบหายเลย]

"มาดูคอนเสิร์ต"

[กับใครวะ]

"มากับเหงาพอดีความเหงาทักมาตอนเช้าเลยชวนมาด้วยกัน"

[ชยีน]

"ฮะ"

[รับยานะเพื่อนนะ ภูเป็นห่วงวะ]

"เฮ้ยไม่ต้องห่วง พอดีภูอันลือกความเหงาเรียบร้อยละ อยู่ได้สบายๆ"

[ภูมีเบอร์โทรหอนะ ต้องการเมื่อไหร่โทรมาได้เสมอ]

ผมมองหน้าจอมือถือที่เพิ่งกดวางสายครู่หนึ่ง ขณะเสียงเพลงยังคง
 บรรเลงอย่างสุดเหวี่ยงจนทำให้คนโดยรอบกระโดดโลดเต้นไปมา

นี่ก็แล้วก็สงสัย มันแปลกตรงไหนกับชีวิตแบบนี้

เพราะครั้งหนึ่งเคยโยยหาพวกมึงแต่ก็ไม่มีใครอยู่ แล้วมันจะผิดอะไร
 ที่วันนี้...ภูจะยอมรับความเหงา แล้วมีมันกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิต

ตอนที่ 1

เวลค์มแบ็กทูเอ็มเอสเอ็น

"ไม่มีใครเคยบอกว่ารักแล้วจะไม่เสียใจ"

รักที่เธอเคยมี - A Little Bliss

'A Little Bliss แม่งเท่สุดๆ หนึ่งวันล้านวิว'

'พี่แต่งได้ไง โคตรโดน'

'ตอนเศร้าฟังเพลงนี้ ยิ่งเศร้าหนักเข้าไปอีก'

'รักพี่ซียน แต่งเพลงเจ็บๆ มาอีกนะพี่'

'เจ็บจนไม่รู้ว่าจะผ่านมันไปได้อย่างไร'

'ชีวิตพี่ซียนแถมผ่านอะไรมาวะ ถึงแต่งเพลงได้เจ็บขนาดนี้'

ผ่านเหี้ยอะไร

กูแค่นอนอยู่ห้องเฉยๆ จำได้แม่นว่าตอนที่แต่งเพลงนี้เงินกำลังจะหมดพอดี ถ้าไม่แต่งก็คงไม่มีแตก นี่คนฟังแม่งจะรู้บ้างมั๊ยเนี่ยว่านักแต่งเพลงอย่างผมไม่ได้สัมผัสความรักกับเขามานานเท่าไรแล้ว

ทำได้แค่หัวเราะขึ้นๆ แล้วปลอบใจตัวเองทุกวันว่าอยู่คนเดียวก็ไม่เห็นตาย ความรักไม่ได้ทำให้คนคนหนึ่งอยู่รอดหรอก เงินต่างหากที่สำคัญ

ผมหยิบมือถือจ้อจอกแตกที่ไม่ได้เปลี่ยนมาหลายเดือนขึ้นมา กดไปที่แอปพลิเคชันอีเมลที่มักเปิดเข้าไปดูประจำทุกสองชั่วโมงแม้จะมีแจ้งเตือน

อัดโน้มนัดอยู่แล้ว ลัดเอ๊ย! ทำไมช่วงนี้ไม่มีงานจ้างให้แต่งเพลงเลยวะ

ผมเหลือบมองเข้าไปในครัว บนเคาน์เตอร์มีเบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปอีกสองแพ็ก ถ้าช่วงนี้แตกทุกวันก็น่าจะพอประทังชีวิตไปได้ แต่ทางที่ดีผมก็ควรมีงานเข้ามาบ้าง...

'ผมชื่อชยีน เป็นนักแต่งเพลงฟรีแลนซ์รับจ้างแต่งเพลงทั่วราชอาณาจักร'

นี่คือข้อมูลโดยคร่าวที่เขียนเอาไว้ในไบโอแฟนเพจสำหรับติดต่องาน และก็ยังมีส่วนข้อมูลอีกบางส่วนที่เพิ่มเข้ามาตามกาลเวลา

'ผลงานที่ผ่านมาคือเพลงสุขใจ ของวง Pomelo ที่ตอนนี้มียอดคนดูเกินสิบล้านวิวไปเมื่อสัปดาห์ก่อน เพลง Friday Knight ของวง Metropolis ที่ติดชาร์ตอันดับหนึ่งในแคทเรจีโอประจำสัปดาห์ และอีกหลายๆ เพลงที่คนฟังคงคุ้นหูกันดี'

เพราะมันดังไปทั่วประเทศ แถมใครๆ ต่างก็ตั้งฉายาให้ว่าเป็นนักแต่งเพลงอัจฉริยะ หลังเรียนจบมาสองปีผมก็ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมากในวงการนี้ จนกระทั่ง...

อายุสี่สิบห้า ปีซง!

ไอ้ลัด ชงเข้มไปม๊าย งานถึงไม่เข้ามาสองเดือนแล้วเนี่ย

ค่าคอนโดยะ ใจกลางเมืองก็ต้องผ่อน ค่าโทรศัพท์รายเดือน ค่ากิน ไหนจะมีค่าซื้อแผ่นเพลงแบบถูกลิขสิทธิ์ที่ต้องซัพพอร์ตอีก ดีที่ไม่มีรถยนต์เพราะอาศัยใช้รถไฟในการเดินทาง ไม่อย่างนั้นคงได้กั๊กก่อนเกลือกินแทนมานานๆ

ผมไม่เคยคิดว่าปีซงบ๊าบอนี้จะมีอิทธิพลกับชีวิตของตัวเองมากนัก จนกระทั่งเพื่อนมหา'ลัยคนหนึ่งทักท้วงขึ้น เขาเจอคนที่สยามเมื่อสามเดือนก่อนมันเป็นหนุ่มออฟฟิศเต็มตัว วันๆ ทำหน้าที่เป็นเบ๊ชาวบ้านเขาเลยโทษโชคชะตาไปทั่ว ไม่พอมันยังหันมาบอกอีกว่าไม่นานผมก็คงโดนความชวยเข้าครอบงำชีวิต

เหมือนกับมัน

นั่นเป็นเพื่อนคนล่าสุดที่ผมเจอ ตอนนี่แมงอยากกลับไปเจอมันอีกรอบ แล้วขอร่องสุดกำลัง ช่วยถอนคำพูดมึงด้วยเพราะตอนนี่ชีวิตกูเหี้ยอย่างที่มีงบอกไว้จริงๆ

ก็อากๆ

เสียงเคาะประตูห้องทำลายความฟุ้งซ่านที่อยู่ในหัวของผม นึกสงสัยแถมแปลกใจเหมือนกันที่เวลาที่ทุ่มกว่าแล้วยังมีใครหน้าไหนแวะเวียนมาที่ห้องอยู่อีก

เสียงเคาะประตูระลอกที่สองดังทิ้งช่วงไม่ห่างนัก ผมเลยจำต้องพาลังซารตัวเองเดินไปเปิดประตู สิ่งแรกที่คิดในหัวว่าจะทำอะไรก็คือการดำกราดไต้บ่านี้ให้หายหงุดหงิด แต่ทันทีที่ได้เผชิญหน้ากับคนด้านนอก ความรู้สึกไม่พอใจก็พลันสลายเปลี่ยนเป็นตกใจแทน

"ไอ้เหี้ย!"

"กูควรตัดเพื่อนกับมึงดีมัยเนี่ย"

"ไหนมึงบอกจะมาพุงนี้"

"มึงจำเวลาไทยกับ'เมกาสลับกันปะเนี่ย"

"เออวะ" เพื่อนผิวขาวถือวิสาสะเดินดุ่มๆ เข้ามาในห้อง ในมือลากกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ตามมาอย่างทุลักทุเล พอเจอโซฟาเหมาะๆ แล้วก็ทิ้งตัวลงอย่างหมดสภาพ

ไอ้ชื่อเบิร์ดครับ เป็นเพื่อนสนิทสมัยมัธยม แต่หลังจากเรียนจบก็ได้เจอกันแค่ปีละครั้งหรือบางทีก็สองปีครั้งเพราะมันตัดสินใจไปเรียนต่อมหา'ลัยในอเมริกา ตอนนี่คิดว่าคงเรียนจบและมีงานการดีๆ ทำเรียบร้อยแล้ว

"โทษทีเว้ย" ผมคงไม่สามารถแก้ตัวได้ ไอ้เบิร์ดมันบอกผมล่วงหน้าแล้วว่า จะกลับกรุงเทพฯ แต่ผมก็ดันลืมเรื่องวันเวลาซะสนิท

"งานยุ่งนักหรือมึง"

"เอออยู่ แต่ไม่ใช่เรื่องงานนะ เรื่องนอน" คือกว้างมากเว้ย ว่างานไม่รู้จะทำอะไรนอกจากนอน

"ก่อนจะมาเจอมีงูไปเจอเพื่อนร่วมห้องเรา มา แม่งบอกตอนนี่มีงูเป็น
นักแต่งเพลงที่โคตรจะดัง ทำไม่ถึงว่างงานได้วะ" บางทีคนภายนอกก็เห็นแค่
ความดัง แต่ไม่รู้จริงๆ เป็นยังไง

"ไม่รู้ดี ทั้งที่แต่งเพลงให้ศิลปินมาตั้งเยอะ ที่สำคัญก็เสียดังทุกเพลง แต่
ทำไมช่วงนี้ถึงไม่มีใครป้อนงานเลย หรือเพราะมันเป็นปีชงของกูกันแน่วะ"

"ซงหี้ยี่ไร โตจนหมาเลียตุ๋มไม่ถึงอยู่ละมีงูยังเชื่อเรื่องพวกนี้อีกหรือ"

"เบืออเมริกันชนอย่างมีงูวะ"

"เบือพวกงมกายเหมือนมีงูด้วย"

"เสือก"

"นี่พูดหรือ กูนึกว่าเห่า" กูเกลียดมีงู...

ตั้งแต่สมัยเรียน กลุ่มผมจะมีกันอยู่ห้าคน หนึ่งในซูเปอร์เนิร์ดของกลุ่มก็
คือไอ้เบิร์ตเนี่ยแหละ มันเรียนเก่งมาก ฟิสิกส์ คณิตศาสตร์ คอมพิวเตอร์นี่ก็วิชา
ถนัดมันเลย แถมยังเป็นเซียนเกมตัวยงตั้งแต่เด็กๆ ด้วย เพื่อนในห้องเลยช่วย
กันตั้งฉายาให้มันใหม่ว่า...เมพเบิร์ต เพื่อเป็นการยกย่องความฉลาดเทียบเท่า
ไอน์สไตน์ของมัน

"หน้าตามีงูก็ดีนะซยีน ทำทำไมไม่ไปเป็นนักร้องวะ" เอ่ยถามมาไม่พอ มัน
ยังกวาดตามองผมตั้งแต่หัวจรดเท้าด้วย

"ไม่ใช่งานถนัดกู เป็นนักดนตรีกับแต่งเพลงแบบนี้ก็ได้อยู่แล้ว"

"แฟนคลับมีงูโคตรจะเยอะ กูว่าลองเปลี่ยนทางอาจจะรุ่งแบบซูดไม่อยู่
ก็ได้นะ"

"ไปเอาคำว่าแฟนคลับมาจากไหน คนฟังเพลงเขาก็ซมไปนั่นแหละ ถ้ามจริง
มีใครบ้างที่เคยเห็นหน้าตากู"

"มีงูไม่ออกสื่อเลยหรือวะ"

"กูทำงานเบื้องหลังทำไมต้องออกไปเจอสื่อหาไรด้วย ว่าแต่มีงูเหอะ
ชีวิตเป็นไงบ้าง" ผมรีบเปลี่ยนเรื่องทันควัน เพื่อเมพเบิร์ตจะได้ไม่หาประเด็น
ถามจี้ผมอีก ใจจริงคือกลัวครับ...กลัวถามไปถามมาจะแทงใจดำตัวเองเข้า

"ก็โอเค ทำงานบริษัทไอทีในแอลเอ เงินเดือนก็พอใช้ได้ คุณภาพชีวิตก็

ถือว่าดีโคตรๆ"

"เห็นว่ามึงมีแฟนแล้ว"

"อืม เป็นคนเวียดนาม"

"ไหนบอกชอบแบบผมบลอนด์ ตาสีฟ้า"

"ชอบ แต่เขาไม่เอา จบมะ"

"เคย"

ผมพยักหน้าเข้าใจ แล้วเดินไปที่ตู้เย็นเพื่อหาน้ำดื่มหรือของกินเล่นมาให้คนที่เพิ่งมาถึง ส่วนไอ้เมพเบิร์ดก็จัดการรีอค้นกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ของมันอย่างชะมัดเข้มข้น เดว่าคงชอบของฝากมาให้เพื่อนอีกหลายคนเพราะไม่ได้กลับไทยนานนับปี

อีกอย่างเจ้าตัวก็กะลงหลักปักฐานอยู่ต่างแดนด้วย คิดว่าคงอีกนานกว่าจะกลับมาเจอกันอีก

"อะของฝาก" ผมวางแก้วน้ำของุ่นแดงไว้ตรงโต๊ะหน้าชุดโซฟา ก่อนเพื่อนรักจะยื่นถุงกระดาษสีขาวทูนมาให้ พอเปิดออกมาก็พบว่ามันคือกระเป๋าใส่ต่างยศี่ห่อ Coach สีดำใบหนึ่ง

"ชอบใจเว้ย น่าจะแพงอยู่นะเนี่ย"

"ได้มาจากเอาต์เลต เห็นถูกดีเลยซื้อมาฝาก"

"บางที่มึงไม่ต้องบอกทุกอย่างหมดก็ได้ไอ้เหี้ย"

"เออว่าจะถาม มึงยังไม่แต่งเมียอีกหรือวะ" นั่นไง เรื่องจี๋ใจดำที่พยายามหลีกเลี่ยงมาตลอด

"เสือก"

"นี่กูซึ่เรียสนะเนี่ย"

"ยังไม่มี"

"ยี่สิบห้าแล้วนะเว้ยชยีน ไม่คิดอยากแต่งงานกับเขาบ้างหรือวะ"

"อยู่แต่ห้องอย่างกุดงได้เจอผู้หญิงดีๆ สักคนหรือ" พูดแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ ปัญหานี้ไม่ได้เพิ่งเกิดครับ แต่มันเป็นมาสามปีแล้วหลังเรียนจบมหา'ลัย

ช่วงเรียนผมก็เคยมีแฟน รักแล้วเลิกกันเหมือนอีกหลายๆ คู่ มันดีที่ตลอดระยะเวลาสี่ปีที่เรียนอยู่เราได้เจอคนแปลกหน้ามากมาย แต่หลังเรียนจบโลกทั้งใบของผมก็หดเหลือเพียงห้องเล็กๆ ในคอนโดฯ ที่ยังผ่อนไม่หมด

อาชีพนักแต่งเพลงมันต้องไปเจอคนเยอะๆ ด้วยเหวอะวะ เวลาทำงานก็ตีลังกันผ่านเมล หัวตันคิดไม่ออกหน้อยก็ไปนั่งร้านกาแฟร้านเดิม มีแวะร้านเหล้าบ้างประปราย เพื่อนก็ไม่ค่อยได้เจอ งานส่วนใหญ่แปดสิบเปอร์เซ็นต์บอกเลยว่าอยู่ที่ห้อง อย่างนี้จะให้หาเมียจากที่ไหนไม่ทราบ!

แม่บ้านคอนโดฯ กูเหวอ

"มึงไม่เหงาบ้างเหวอ" ไอ้โห เหมือนมีตที่มองไม่เห็นแทงใจผมอีกหลายแผล

"มีใครบ้างอยู่คนเดียวแล้วไม่เหงา"

"แล้วแต่งเพลงรักได้ไงวะ ทั้งที่มึงไม่มีความรัก"

"กูแก่งง"

"แต่ไม่มีงาน"

"ปืซงกูส์ด"

"เออจ้ ที่กูแวะมาหาหมิงเนี่ยไม่ได้มีแค่ของฝากเป็นกระเป๋าคือชออย่างเดียว รอก กูมีนี่ด้วย" เมพเบิร์ตยื่นกล่องใส่แผ่นซีดีกล่องหนึ่งมาให้ ซึ่งผมก็รับมาดูแบบงงๆ

"หนึ่งปีเหวอ กูดูประจำละ ช่วยแก้เหงาได้นิดหน้อย"

"ไอ้สัดไมไซ นี่เป็นโปรแกรมทดลอง ใช้ได้แค่เดือนเดียว มันจะดึงคอนแทกต์เก่าสมัยที่มึงเคยเล่นเอ็มเอสเอ็นขึ้นมาเพื่อที่มึงจะได้กลับไปออนเอ็มได้อีกครั้ง"

"เอ็มเอสเอ็น แก่ไปมัยวะ"

"ยิ่งเก่ายิ่งคลาสสิกเว้ย"

เท่าที่ติดตามข่าวสารมา MSN หรือ Microsoft Network มีขึ้นในปี 1999 และก็ปิดตัวลงในปี 2013 เพราะมีโปรแกรมแชตมากมายที่คนให้ความนิยมมากกว่าอย่างเฟซบุ๊กหรือไลน์เกิดขึ้น

แต่ตอนนี้ซูเปอร์วีรด์ของกลุ่มอย่างไอ้เบิร์ตกำลังเอาโปรแกรมที่ยกเลิกใช้ไปแล้วกลับมาทำใหม่เนี่ยนะ!

"ทำไมทำไมวะ เสียเวลาวะ โหลดจากเน็ตมาก็ได้ มีเก็ลื่อนเลย"

"นั่นมันเซิร์ฟเวอร์เก็ลื่อนเว้ย"

"ของมึงก็เก็ลื่อนปะวะ"

"มึงอย่า นี่เป็นการศึกษางานของกู"

"ครึบๆ"

"ซีโนโหลดแบบนี้มันมาคอมฯ มึงเจ็งแน่ สปายแวร์เยอะฉิบหาย"

"ของมึงไม่มีเหรอ"

"แน่นอนดิวะ แต่ทำไมให้ใช้แค่เดือนเดียว หมดอายุก็หยุดเล่น"

"แล้วมันจะไม่ใช่การแยกความเป็นส่วนตัวของไมโครซอฟท์เหรอวะ"

"จู้ๆ ไม่เอาอย่าพูด"

อเมริกันชนจริงๆ

"สรุปของมึงแม่งก็โปรแกรมเก็ลื่อนเหอะ"

"ลองสร้างเป็นต้นแบบเฉยๆ เดียวกูติดต่อซึกเคอร์เบิร์กเอง"

"นั่นมันเฟซบุ๊ก เกี่ยวไรกับเอ็มเอสเอ็น"

"ฉลาดจัง"

"แตกข้าว ไม่ได้แตกขึ้นนี่หว่า" ผมพูดประชดประชัน ซึ่งไอ้เพื่อนตัวดีก็ไม่ได้มีท่าทีอะไรนอกจากยกไหล่ไล่ จ้า มึงมันคนฉลาดล้ำโลก เหนือปฐพีไม่มีใครสู้มึงได้ ฤย "แล้วใช้ไง"

"ก็ลงโปรแกรมติดตั้งในแผ่นก่อน จากนั้นก็ออนไลน์เหมือนเอ็มเอสเอ็นธรรมดาเลย จุดเด่นที่กูสร้างขึ้นคือมันจะดึงอีเมลและข้อความที่มึงเคยคุยกับคนในอดีตขึ้นมา แล้วมึงก็จะกลับไปคุยกับเค้าได้อีกครั้ง"

"อาฮะ"

"แต่มีข้อจำกัดอยู่อย่าง คนที่จะเล่นกับมึงได้ต้องใช้โปรแกรมนี้เท่านั้น"

"แล้วมึงแม่งแจกใครไปบ้างวะ ถึงพันคนปะ"

"ก็อบบี้แผ่นมาแค่น้าสิบ แจกเพื่อนสมัยมัธยมเราเนี่ยแหละ แต่โปรแกรมนี้บอกเลยว่าห้ามเผยแพร่ มึงก็รู้ถ้าหลุดไปกูชวย"

"ไอ้โหยะจะจังเลย" ผมพูดเป็นเชิงประชด

"เอาน่า ชีวิตที่ผ่านมาสมัยเล่นเอ็มก็มีแค่เพื่อนมัธยมเท่านั้นปะวะ คิดไร
มาก" เมพเบิร์ตตอบ่าปลอบใจ

ผมพลิกแผ่นซีดีสะท้อนแสงไฟในมือไปมา ตอนแรกก็คิดอยู่ว่าจะทิ้งไว้
ตรงไหนให้เพื่อนไม่รู้สึกละอายใจถ้าบังเอิญมาเห็น แต่อีกใจหนึ่งก็เริ่มอยากลอง
เล่นอยู่เหมือนกัน

ในเมื่อมันข้ามน้ำข้ามทะเลมาอยู่ในมือผมได้ แถมชีวิตของนักแต่งเพลง
ไส้แห้งก็กำลังว่างได้ที่ เห็นที่คีนี่ผมอาจจะลองทำอะไรไว้สาระๆ นอกจากการ
นอนหายใจทิ้งไปวันๆ ดูบ้าง

"เออๆ เดี่ยวลองเล่นดู"

"ได้ผลยังไงบอกกูด้วย เพราะกูต้องเอาข้อเสียไปปรับปรุงโปรแกรมอยู่"

"มึงยังจะปรับปรุงอีกหรือวะ นี่แม่งเรื่องแฮกข้อมูลเลยนะเว้ย ถ้าเขารู้มึง
โดนฟ้องอ่วมแน่"

"กูไม่ได้จะปรับปรุงเพื่อใช้กับเอ็ม แต่เอาไปต่อยอดทำโปรแกรมของ
ตัวเองต่างหาก กูถึงย้ำมึงไว้ว่าอย่าให้แผ่นหลุดไปที่อื่น"

"ไอ้ห้วหมอ"

"ผมไม่ใช่หมอครับ ผมเป็นไอทีแมน"

"ฮวย"

"ตอนนี้สี่นิ้วครึ่ง ทำยังไงให้ขนาดเพิ่มวะ"

"เฮ้อออออออออออ"

ความคิดถึงที่มีต่อซูเปอร์เนิร์ดพุดยังงี้ก็ไม่มีทางจบ แต่งานเลี้ยงย่อมมี
วันเลิกรา หลังจากคุยกันได้สักพักมันก็ขอตัวกลับไปพักผ่อนที่บ้าน ทั้งเพียง
กระเป๋าคอซอเดต์เลตกับโปรแกรมเถื่อนของมันไว้ให้ดูต่างหน้า

ด้วยความที่มีเวลาว่างจนไม่รู้จะทำอะไร ผมจึงเดินไปที่คอมพิวเตอร์
ตั้งโต๊ะ สอดแผ่นซีดีเข้าไปเพื่อติดตั้งโปรแกรมแล้วก็รอ จนกระทั่งเสียงแห่ง
ความคุ้นเคยได้กลับมาอีกครั้ง...

ติง~

'Welcome back to Windows Live Messenger'

สวัสดีเอ็มเอสเอ็น สวัสดีอดีตที่เคยผ่านมา

ตะลึงสุดก็รูปโพสไฟล์ที่เคยตั้งเนี่ยแหละ สมัยมัธยมกางเกงดำไว้ผม
สกินเฮดที่คิดว่าเท่ที่สุดในตอนนั้น เอะ! ถ้าย้อนกลับไปได้ขอเปลี่ยนทรงผม
เป็นอันดับแรก

คนที่ผมเคยคุยด้วยมีค่อนข้างเยอะ แต่ทุกชื่อนั้นอยู่ในสถานะออฟไลน์
ทั้งหมด ด้วยความที่ไม่รู้จะแชตกับใครเลยกดเข้าไปอ่านข้อความเก่าๆ เพื่อ
ย้อนกลับไปในช่วงมัธยมแสนหวานอีกครั้ง

ตอนที่ได้คุยกับเพื่อนสนิท

ตอนที่กำลังจีบสาวหลังจากการแอดอีเมลเข้าไปคุยได้ไม่นาน

ตอนที่ส่งไฟล์สำหรับงานเฝ้าซึ่งต้องส่งอาจารย์ในวันรุ่งขึ้น

หรือแม้กระทั่ง...ตอนที่ถูกใครสักคนหนึ่งในความทรงจำ...บอกละ

Chayin says : กลับมาได้ใหม่ กลับมารักกัน กลับมาหาฉันคนที่รักเธอ
หมดใจ~

♥ MOMAY ♥ says : ขอโทษ

Chayin says : เราแค่อยากรู้ว่าเราผิดอะไร

♥ MOMAY ♥ says : ซิยีนไม่ผิดหรอก เราผิดเอง

Chayin says : เพราะมันเธอ

♥ MOMAY ♥ says : ไม่เกี่ยวหรอก

Chayin says : ไข่เดือนดาวว่องก็นั่นไซ้มัย

ผมขมวดคิ้วมุ่น เดือนดาวว่องก็?

นานลัด

นี่ผมห่างจากการประกวดพวกนี้หรือบรรยายกาศสมัยกวตวิชามานาน
เท่าไรแล้วเนี่ย ที่สำคัญคือจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเคยจะเป็นจะตายตอนถูกผู้หญิง

ตั้งถึงขนาดพิมพ์เนื้อเพลงแชตไปหาเธอ

♥ MOMAY ♥ says : เราชักชยีน แต่คงไม่เหมือนเดิมแล้ว เรา...

เล็กกันเถอะนะ

Chayin says : (๘...๘)

ดราม่าเหี้ยๆ

ถึงวันนี้ โม่เมคนที่เคยเป็นแฟนของผมจะเป็นยังไงบ้างวะ เราไม่ได้ติดต่อกันเลยหลังเรียนจบ แต่ก็นั้นแหละ เวลามันผ่านมานานกว่าเจ็ดปีแล้ว หลายๆ อย่างก็คงเปลี่ยนไปตามกาลเวลา

แต่ไม่ใช่ช่วงหาคำคมปรัชญาเพื่อคุยกับตัวเองนะเว้ย เอาละ ของเมพเบิร์ดล่ะเป็นไง เมื่อก่อนกูคุยอะไรกับมึงบ้างวะ

Chayin says : เมพ กูขอลอกการบ้านหน่อย ส่งมาให้ที

™SUPERBIRD says : เออแป็บ

Chayin says : มึงมีเบอร์แนนห้องสิบสองมัย

™SUPERBIRD says : เอาไปทำไม

Chayin says : ชอบ อยากจีบ

™SUPERBIRD says : เพิ่งเลิกกับแฟน เอาอีกแล้วหรอมีง

Chayin says : อยากตัดใจวะ

"เสี่ย!"

ผมแผลอสบถออกมาโดยไม่รู้ตัว หลังจากเห็นยูสเซอร์ของใครคนหนึ่งออนไลน์ขึ้นมาพอดี และเพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา ผมก็รีบกดเข้าไปในช่องสนทนาทันที

เราไม่เคยคุยกันเลยแม้แต่ประโยคเดียว ดูได้จากช่องสนทนาที่ว่างเปล่า ไม่รู้ว่าตัวเองแอดยูสเซอร์นี้ไปตอนไหนและเพื่ออะไร ไม่รู้แม้กระทั่งว่า...ใคร

กันแน่ที่เป็นเจ้าของ

รู้แค่ว่าชื่ออีเมลแหม่งโคตรเซยเลยวะ Mr.galaxy676@hotmail.com

แถมรูปโพรไฟล์กาเล็กซ์นี่ก็ไม่คุ้นตาด้วยเดาว่าอาจจะเป็นนิรติวิทยาศาสตร์
สักคนหนึ่งในรุ่นของผม ด้วยไม่อยากจะคาดเดาเกี่ยวกับบุคคลนิรนามคนนี้นัก
นัก ผมจึงตัดสินใจเป็นฝ่ายทักไปก่อน

Chayin says : นี่ใคร

รอไม่นานเสียงแจ๊สเตือน 'ตื้อตื้อตึง' ก็ดังขึ้นพร้อมกับการปรากฏของ
ข้อความสั้นๆ

0 8 3 2 / 6 7 6 says : แล้วนี่ใคร

Chayin says : ชยีน

0 8 3 2 / 6 7 6 says : ชยีนไหน

Chayin says : อ้าว เรียนที่ XX ใช่มั้ย

0 8 3 2 / 6 7 6 says : เปล่า จบอีกโรงเรียนนึง

Chayin says : แล้วเรารู้จักกันหรือ

0 8 3 2 / 6 7 6 says : นั่นสิ แล้วเรารู้จักกันหรือ

Chayin says : ชื่อไร

0 8 3 2 / 6 7 6 says : ไม่ชอบบอกชื่อกับคนแปลกหน้าวะ

กวนตีนละพ่อ สำนวนแบบนี้ผู้ชายซัวร์ สรุปลงเป็นใครกันวะเนี่ย
เรียนคนละโรงเรียน แต่มีคอนแทกทีโนเอ็มเอสเอ็นเก่าของผม จำได้ว่า
สมัย ม.ปลาย ผมก็ติดต่อพวกต่างโรงเรียนบ้างตอนเรียนกวดวิชาเตรียมสอบ
เข้ามหา'ลัย หรือว่า...

จะเป็นเพื่อนไอบีร็ด เนื่องจากความนิรติด้านเกมและความฉลาดเป็นกรด
ทำให้มันค่อนข้างกว้างขวางในกลุ่มเด็กวัยเดียวกัน การสานสัมพันธ์ต่างโรงเรียน

ก็คงไม่ใช่เรื่องแปลกเท่าไร

Chayin says : รู้จักเบิร์ดมั๊ย

0 8 3 2 / 6 7 6 says : เบิร์ด ธงไชยเศรษฐ

Chayin says : ไม่ใช่! เบิร์ดเจ้าของแผ่นโปรแกรมที่มึงเอามาอะ

0 8 3 2 / 6 7 6 says : นี่ได้มาจากเพื่อนอีกทีหนึ่ง ไม่รู้ว่าเจ้าของเป็นใคร

เมพเบิร์ดครับ มึงช่วยแน่! โปรแกรมหลุดไปไกลแล้วเพื่อนเอ๋ย...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)